

man fra anden Side mente at burde afskære de unge Mennesker fra at opnaa Uddannelse i det for denne Tid af Døgnet særlige Arbejde, hvilken sidste Opfattelse blev stærkt støttet af Fagets Arbejdsgiverrepræsentanter, der gjorde gældende, at saafremt de unge Mennesker ikke i de sidste Aar af deres Uddannelsestid, 16—18 Aars Alderen, kunde deltage i Arbejdet indtil Virksomhedernes sædvanlige Lukketid, Kl. 12, vilde det ikke kunne svare Regning for Virksomheden at antage unge Mennesker, før de var fyldt 18 Aar. Der opnaaedes efter meget indgaaende Drøftelser Enighed om som et Kompromis at foreslaa, at samtlige i Virksomhederne beskæftigede unge Piger under 18 Aar og mandlige unge Arbejdere fra 14—16 Aar ikke maa beskæftiges efter Kl. 8 Aften, medens mandlige unge Arbejdere fra 16—18 Aar ikke maa beskæftiges efter Kl. 12 Aften.

Ministeriet har for sit Vedkommende ikke ment at burde foreslaa større Begrænsninger i unge Menneskers Arbejde i Beværtertaget end af Udvalget foreslaaet og har derfor affattet Bestemmelsen herom i nærværende Forslag i Overensstemmelse hermed.

6. For *Forlystelsesetablissementer* har man ikke ment det rigtigt at fastsætte noget Forbud mod Natarbejde, men har indskrænket sig til at foreslaa en daglig Hvileperiode paa 12 Timer i Døgnet.

7—8. Med Hensyn til *Kontorarbejde* er der sondret mellem det, der indgaar som Led i en Virksomhed, der omfattes af Bestemmelsen i § 2 og andet Kontorarbejde, d. v. s. Kontorarbejde for Virksomheder, der enten er undtagne fra Loven (Landbrug, Søfart m. m.) eller ikke er omhandlet i § 2 (f. Eks. Banker, Forsikringsvirksomheder og Sagførerkontorer). Ved det førstnævnte Arbejde maa de unge Mennesker ikke anvendes udover de for Virksomheden fastsatte Tidsgrænser. For andet Kontorarbejde er foreslaaet som Hovedregel, at de paagældende ikke maa arbejde efter Kl. 6 Aften og kun maa benyttes efter dette Tidspunkt i det Omfang, i hvilket Virksomheden holdes aaben for Publikum (herved er navnlig taget Sigte paa Banker og andre mere offentlige Virksomheder, der sædvanlig holder aabent en kortere Periode om Aftenen enkelte Dage om Ugen).

Man har ligeledes fundet det hensigtsmæssigt at foreslaa en Undtagelsesbestemmelse, der gør det muligt for vedkommende Virksomheder at anvende de unge Mennesker til periodiske Regnskabsopgørelser ind-

til Kl. 10 Aften, uden at man har ment det nødvendigt at begrænse Undtagelsen til et bestemt Antal Gange om Aaret.

ad §§ 4—5.

(*Arbejdstidens Længde og Tilrettelægning*).

ad § 4.

Arbejdstiden er nu ved Fabriklovens § 22 og Bagerilovens § 4 begrænset til højst 10 Arbejdstimer i Døgnet, og i Lærlingelovens § 7 er det fastsat, at „Arbejdstiden for Lærlinge ikke maa vare længere end for udlærte Medhjælpere i samme Fag“.

Denne sidste Bestemmelse har været Genstand for meget forskellige Fortolkninger, idet det fra en Side er hævdet, at Bestemmelsen kun vedrører Netto-Arbejdstiden, saaledes at det iøvrigt staar vedkommende Mester frit for at lægge Arbejdstiden, som han vil indenfor den tilladte Periode, medens det fra anden Side er hævdet, at det af den nævnte Bestemmelse maa følge, at Lærlinge ej heller maa have en længere Brutto-Arbejdstid end Svendene i vedkommende Fag. Spørgsmaalet er i 1923 blevet forelagt Domstolene til Afgørelse gennem en af Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet mod en Bagermester anlagt Sag, og Afgørelsen faldt ved en Højesterets Dom af 11. Januar 1924, hvorved det blev stueret, at Bestemmelsen i Lærlingelovens § 7 efter sin Ordlyd angaar Arbejdstidens Længde og ikke ses at indeholde noget Forbud mod Arbejdstidens Deling.

Paa Grundlag af denne Afgørelse har Kodifikationsudvalget, hvis Medlemmer var enige om, at Lærlingelovens Bestemmelse paa dette Punkt skulde foreslaas udvidet til at gælde for alle af Loven omfattede Virksomheder, foreslaaet Bestemmelsen affattet derhen, at de unge Mennesker ikke maa „beskæftiges i et større Antal Arbejdstimer, end voksne Arbejdere i samme Fag (Faggruppe) sædvanemæssigt beskæftiges.“

Ministeriet kan imidlertid ikke anse Bestemmelsen for at indeholde tilstrækkelig Beskyttelse for de unge Mennesker, der derved udsættes for at faa en Arbejdsdag, der praktisk talt strækker sig fra Kl. 6 Morgen til Kl. 6 Aften, idet den Arbejdsfrihed, der indenfor dette Tidsrum gives dem, ikke er af større Værdi for dem og man har derfor foreslaaet, at der til den ovenfor citerede Bestemmelse føjes, at Brutto-Arbejdstiden ej heller maa overstige de voksne Arbejderes.

Man har derhos i Overensstemmelse med den hidtil gældende Regel i Lærlinge-